

Să începem prin a prezenta palmarul tinerei trupe a Teatrului popular din Tulcea, înființată la sfârșitul anului trecut: locul I, la categoria „piese într-un act”, cu *O șansă pentru fiecare* de Radu F. Alexandru, și locul II la spectacole de teatru (cu *O noapte furtunoasă*), la etapa interjudețeană, precum și calificarea în finala celei de-a III-a ediții a Festivalului național „Cîntarea României”; deci, două spectacole premiate, din totalul de trei, montate pînă acum. Un veritabil tur de forță pentru echipă, ai cărei membri, de vîrste și profesii diferite (Elisabeta Staicu — funcționară, Nelu Serghei — merceolog, Eugen Neacșu — electrician, Puiu Parpală — funcționar, Lelia Albeanu-Fădor — funcționară, Angelica Lazăr — pictor decorator, Ovidiu Constantinescu — elev, Ion Dore — proiectant), au reușit ca, prin dăruire și seriozitate, să dea viață scenică unui repertoriu dificil.

TEATRUL POPULAR DIN TULCEA

Repertoriu dificil, rezultate remarcabile

Am urmărit repetițiile grupului, care se reunește zi de zi, și am fost cucerit de atmosfera de seriozitate, de atenție și concentrare ce domnesc aci. Conduși de Ion Dore (antrenat în trupa Teatrului studențesc „Podul”), membrii echipei sînt interpreți și totodată mașiniști, recuziteri, croitori și pictori, într-un cuvînt, adevărați oameni de teatru; ceea ce s-a realizat este în primul rînd o trupă în adevăratul sens al cuvîntului, un colectiv omogen, animat de un ideal comun.

Membrii grupului se constituie în comisie de admitere pentru selecția candidaților, aceasta realizîndu-se în timp, cu obiectivitate și cu tact; proba esențială — demonstrarea „bunului-simț” scenic și a capacității de integrare în colectiv.

Un accent deosebit se pune pe munca de laborator, pe studiu și pe exercițiu. Ce-i drept, informația de specialitate este relativ redusă, în schimb repetițiile, fără pretenția de a urma vreo „programă”, cuprind cursuri de tehnică a jocului, de dicție, de mișcare, de improvizatie etc. Dacă adăugăm că la Tulcea își dau întâlnire, în turnee, teatre din toată țara,

putem conchide că artiștii amatori de aci au posibilitatea de a-și forma un orizont mai larg de cunoștințe despre teatru.

Prima montare, *Cîntecul lebedei* de A. P. Cehov, lucrată cu atenție, în respectul textului, a fost, de fapt, o etapă de verificare a aptitudinilor, atît pentru interpreți, cit și, mai ales, pentru regizor.

O șansă pentru fiecare de Radu F. Alexandru s-a dovedit a fi mai mult decît... o șansă. Spectacolul, echilibrat, stă mărturie a maturizării artistice rapide a grupului. Tensiunea dramatică e bine dozată, personajele sînt interpretate cu autenticitate, decorul — sobru, sugestiv. Este în primul rînd un spectacol de profundă angajare politică, reliefind sensurile piesei.

Conceput într-o manieră originală, spectacolul *O noapte furtunoasă* marchează un moment-cheie în evoluția colectivului. Regizorul plasează acțiunea sub semnul „fanfarei”. Numeroase instrumente sînt risipite în scenă; periodic, Spiridon le curăță de praf. Ideea de fanfaronadă, de bilci și panoramă de mahala este astfel tradusă într-o metaforă teatrală care servește drept emblemă lumii de jupini, teighetari și veleitari politici. Textul se păstrează integral, dar acțiunea apare ca un vis al lui Spiridon, care adoarme epuizat de repetițiile îndelungate la tubă, sub amenințarea lui Jupîn Dumitrache. Viitorul stăpîn al casei, după Dumitrache și Chiriac, va fi băiatul de prăvălie, care, de voie de nevoie, trebuie să treacă prin probe inițiatice, pentru a-și merita rangul.

Spectacolul, realizat cu discernămint, de la desemnarea distribuției la efectele comice, rafinate și deplin justificate în contextul dramatic, convinge prin culoare, aplomb, poftă de joc, vigoare și ritm; el este rodul a peste patru luni și jumătate de repetiții în condiții de lucru intensiv.

Un singur semn de întrebare planează asupra existenței acestui entuziast colectiv: statutul său organizatoric. Desfășurîndu-și cu tenacitate munca de pregătire a viitoarelor spectacole, încercînd să se perfecționeze și să învețe din mers, membrii grupului nu au timp să-și dea seama cui aparțin și de cine sînt tutelați. Casa de cultură a sindicatelor și Casa de cultură a tineretului își pasează una celeilalte paternitatea valoroasei formații. Poate că participarea la finala Festivalului va trezi atenția celor în drept să se ocupe de problemele, e adevărat, mărunte, ale trupei de teatru, care își reprezintă cu modestie, dar și cu cinste, orașul și județul.

Dan VASILIU